

PERMANENTE REVOLUTIE IN AZIE

Na de revolutionaire golf, die geleid heeft tot de vestiging van de arbeidersstaten China, Noord-Korea en Noord-Vietnam, is de revolutionaire strijd in Zuid- en Oost-Azië (buiten Vietnam) een tijdlang verzwakt. Een aantal jaren heeft de Aziatische bourgeoisie kans gezien de massa in bedwang te houden. Ze werd hierbij gesteund door het imperialisme enerzijds en de traditionele kommunistische beweging anderzijds. In India en de Filipijnen deed de Aziatische bourgeoisie dit in het kader van een aftakelende burgerlijk-parlementaire "democratie", in Indonesië onder Sukarno in het kader van een "anti-imperialistisch" bonapartisme, in Pakistan in het kader van een militaire diktatuur. De bourgeoisie is echter niet in staat enig economisch probleem op te lossen of het lot van de massa te verbeteren. Toen de Vietnamese revolutie doorzette en het bewijs geleverd werd dat een klein volk door zijn strijd in staat was de verpletterende overmacht van het Amerikaanse imperialisme ernstige nederlagen toe te brengen, is in deze situatie een kwalitatieve verandering gekomen: Zuid-Oost-Azië is nu in een permanente revolutionaire crisis aangeland.

De "Vietnamisering" van de Indochinese oorlog - een manoeuvre om de anti-oorlogs-oppositie in de Verenigde Staten te sussen - is mislukt. De uitbreiding van de oorlog naar Cambodja en Laos, onder dekking van kunstmatig door het imperialisme overeind gehouden regiems (evenals in Zuid-Vietnam) is op buitengewone tegenstand gestuit. Tot in het Amerikaanse bastion Thailand heeft het revolutionaire verzet zich voortgeplant. Zo ongerust is men in imperialistische kringen geworden dat er niet alleen door het neo-koloniale regiem Thieu - Ky in Saigon maar ook door hoge militairen in Washington wordt gespeeld met de gedachte van een frontale aanval op Noord-Vietnam, als enige "uitweg" uit de dreigende nederlaag. Ter voorkoming van mogelijke uitbreiding van de revolutie heeft het Amerikaanse imperialisme preventief helpen ingrijpen in Indonesië, met de vestiging van de militaire diktatuur van Suharto in 1965 en de massamoord op de Kommunistische Partij.

In West-Bengalen (India) heerst al enkele jaren een uiterst explosieve situatie op de rand van een burgeroorlog (onder een "progressieve" provinciale regering te Calcutta met deelname van kommunisten!).

Oost-Pakistan is een half-koloniaal uitbuitingsgebied binnen Pakistan van de Westpakistaanse heersende klasse. De Westpakistaanse militaire diktator Yahya Khan probeert nu met imperialistische en Chinese steun, met alle denkbare middelen van volkerenmoord op gigantische schaal, een door de hele massa van het volk van Oost-Pakistan gedragen opstand te smoren. Deze strijd voor een onafhankelijke staat Bangla Desh (Oost-Bengalen) wordt geleid door de Awami League, de organisatie van de bovenlagen van de kleinburgerij, die voornamelijk erop uit is de Westpakistaanse heersers te vervangen en NIE T in staat en bereid is de massa werkelijk te organiseren en te mobiliseren. Voor de ontwikkeling van de enige middelen om de strijd werkelijk te winnen is de massa geheel op zich zelf aangewezen. Deze middelen zijn: een goedgecoördineerde guerrilla op lange termijn, door de massa in de dorpen zelf gekozen en gekontroleerde raden, die in staat zijn om alle noodzakelijke kollektieve maatregelen te nemen op sociaal-economisch en politiek gebied. De massa is vooral op zich zelf aangewezen omdat de enige linkse organisatie ter plaatse, de maoïstische beweging, onder de druk van de contra-revolutionaire Chinese lijn van steun aan de Westpakistaanse heersers (feodale grondbezitters, grootondernemers en militaire leiders) de massa in haar strijd geheel in de steek laat. De Chinese bureaucratie werken eendrachtig naast het imperialisme aan het kunstmatig in stand houden van het wangedrocht van een staat dat Pakistan heet. Pakistan is in 1947 in het leven geroepen (op puur godsdienstige grondslag door het meest reaktionaire deel van de heersende klasse in koloniaal India) en is een ideaal middel geweest om de massa's in India en Pakistan door nationalistische demagogie verdeeld te houden. En dat terwijl er nu een unieke gelegenheid bestaat van de kant van China, om door revolutionaire steun aan de Oostpakistaanse strijd, met het perspectief van een verenigd socialistisch Bengalen, de machtsverhoudingen in Zuid-Azië op beslissende wijze ten gunste van het socialisme te wijzigen. De Indiase bourgeoisie, die doodsbenauwd is voor een dergelijk perspectief, beperkt zich dan ook behoudzaam tot de ontvangst van de kleine 5 miljoen vluchtelingen, die ontsnapt zijn aan de Westpakistaanse uitroeiingsmethoden.

Deze bourgeoisie geeft wel openlijk steun aan de contra-revolutie op Ceylon, evenals de Ceylonese heersers hun medewerking verlenen aan transport van materiaal voor de onderdrukking van de Oostbengaalse massa. Het optreden van de "progressieve" koalitieregering Bandanaraiké, aan de macht gekomen door anti-kapitalistische demagogie, is het zoveelste bewijs, dat de formule van "anti-imperialistische" gemengde volksfront-kombinaties (en soortgelijke regiems, die met wat nationalisaties de massa zoet trachten te houden, langzamerhand uitgeput raakt. Nadat eerst de jongerenbeweging Janatha Vimukti Peramuna (JVP, Volksbevrijdingsfront) onder leiding van de ex-maoïst Rohan Wijeweera naar verscherpte actie te hebben gedreven, streeft ze er nu naar deze massabeweging (die ook een belangrijke invloed onder de minderheid van Tamil-plantagearbeiders heeft) militair te vermietigen. Dit is voor het huidige regiem ter handhaving van de kapitalistische verhoudingen te meer geboden, gezien de politiek anti-kapitalistische radikalizing van de JVP, die een verenigd revolutionair front heeft gevormd met de trozkistische beweging en ook gesteund wordt door een grote vakbond (CMU).

Wat ook de uitkomst op korte termijn van de revolutionaire strijd in Bengalen en Ceylon zal zijn, ook bij tijdelijke nederlagen geeft zij duidelijk aan - naast de revolutie in Zuid-Vietnam, Laos, Cambodja, Thailand - dat er definitief een wending gekomen is in de klassenstrijd in Azië, die het zicht opent op de vestiging van het socialisme in een groot deel van Azië. De revolutionaire beweging in West-Europa dient duidelijk zijn volledige solidariteit te demonstreren met de revolutionaire strijd in Azië en zich te verzetten tegen alle mogelijke vormen van imperialistische interventie daarin. Centraal staat daarbij het opnieuw tot leven wekken van de beweging ter ondersteuning van de Vietnamese revolutie, nog steeds de kern en de beslissende hefboom van de Aziatische revolutie.

VOOR EEN SOCIALISTISCH VIETNAM

VOOR EEN SOCIALISTISCH VERENIGD BENGALEN

VOOR EEN SOCIALISTISCH CEYLON

Revolutionair - communistische jongerenorganisatie REVOLTE

Nederlandse Sektie van de IVE INTERNATIONALE